

Sepjaté ručky v sepjatých rukou

Radostně zbožná cesta matky a dítěte
do božího království.

Marga Müllerová.
Obrázky Aldy Laurinové.

Do tisku upravily
Školské sestry O. S. F. v dívčím gymnasiu
Praha XII, Korunní 4.

**Nihil obstat. Dr. Carolus Vrátný, censor.
Imprimatur.
Dr. Theofilus Opatrný, vicarius generalis.
Pragae, die 19. Mai 1933.**

Jak
vznikla tato knížka.

Vyletěli z nebes brány
andělícci na vše strany.
Rychle letí, směle krouží,
Jezulátku přinést touží
velkou radost do klína.
Hoj, to bude novina!
Tam na zemi do světniček
nahlížejí z okeniček.
Šeptají, že pozor dají,
jak si milé děti hrají,
jak se učí, modlí, smějí,
rodiče své štěstím hřejí.
„Ach, to bude radost sladká
pro srdečko Jezulátka,
až mu budem vypravovat,
jak se děti znají chovat.“
Z večera, když hvězdy vyšly,
andílkové domů přišli,
sletěli se zblízka, zdáli,

na obláčcích posedali
kolem trůnu božího,
Jezulátka malého.
Nemohli se dočkat ani
vylíčit své putování,
jeden k druhému se tlačí,
vypravovat sotva stačí:

★

„Jak děťátko zve matička
dívati se do nebička.

★

Jak mu první slova sladká
v modlitbičku mění matka,

★

jak se za ně modlí ráda,
dokud dušička je mláda.

★

Jak má býti ve sváteční den
Pán Bůh od dítěte veleben.

★

Jak před tváří boží dítě prodlí,
když se za své drahé vroucně modlí.

★

Jaká pro Ježíška radost přesladká,
když je srdce dětí jako zahrádka.

★

Které přátele má ještě
dítě v nebeském tom městě.“

★

Když andílci dokončili,
bylo v nebi ticho chvíli.
Ježíšek teď ruce zvedá,
zrakem hlavy jejich hledá:
„Mám vás všecky tolik rád!
Chci vám za to požehnat;
jakou radost, moji milí,
jste mi tímto způsobili!
Ještě dnes, ba této noci —
milost svou dám ku pomoci —

všechno v knihu zapíšete,
po světě ji rozešlete.
Každá matka najde v knížce poučení,
jak se její dítě v dítko boží změní.
Dětem malým, velkým pak já sám
s knížkou pozdrav s nebe posílám!“ . . .

Jak
děťátko zve matic̣ka
dívati se do
nebíčka.

„Můj Bože!
Mé dítě a já
tě zdravíme vroucně
oba dva.
Vztahujem k tobě
dvě kytičky:
to jeho jsou sladké,
drobounké ručičky
v rukou mých.
Bože na nebesích!
To jsou mé klíčky
od srdce tvého.
Těmi otevřeme,
mé dítě a já,
si bránu ráje tvého.“

Z otevřené nebes brány vyhlédá Pán
Bůh, když se matka sklání šťastna a ra-
dostná nad svým děťátkem; hledí na to, jak
v rukou svých spíná ručky dítěte. V nebi

je docela ticho, když matka mluví k Bohu o své starosti s dítětem a lásce k němu. Při tom si vymýšlí skvělý obraz: Teď ještě se modlí sama, ale jednou se bude dítě modliti s ní. . .

Když dítě už vyrostlo tak, že jeho ústa žvatlají několik milých tónů a jeho ručička hladí, co má ráda, zdvíhá je matka vzhůru k obrazu Panny Marie s Jezulátkem. Vroucně a upřímně hovoří její ústa i srdce:

„Milý Ježíšku! Milá Matičko Boží!“

Tu hladí ručinka dítěte svatý obraz.

„Aj, aj!“ říká dítě.

To je jeho první modlitba.

Když děťátko povyroste tak, že již umí říkat několik slov, nosí je matka každé ráno a každý večer k svatému obrazu. Říká:

„Dobré jitro, Jezulátko!“

„Dobré jitro, Matičko nebeská!“

A právě tak:

„Dobrou noc, Ježíšku!“

„Dobrou noc, Matičko!“

Velmi brzy říkají to dětská ústa po ní. Dítě samo žádá si toho ranního i večerního pozdravu.

Již zvyklo modliti se.

Když však dítě již tak zmoudří, že může více rozuměti, ukáže mu matka modré nebe, stříbrný měsíc, zlaté slunce.

„To všecko udělal Pán Bůh a všechna zvířata, květiny a stromy k tomu. Také tatínka a mne i tebe. Tam nahoře v nebi

bydlí milý Pán Bůh se svými svatými an-
děly. Stále se na nás dívá a dává pozor
na nás, protože nás všechny i tebe má rád.
On to vidí a slyší, když se k němu modlíme
a ruce spínáme.“ A dítě zvedá
ručky k nebi, když matka
říká: „Pozdravujeme tebe,
milý Bože!“

„Milý Bože! . . .“ říká dítě po ní.

Tuto modlitbičku bude se modliti po
celý život.

Matka učí dítě
mluviti tím,
že naučí je
modliti.

Brzy odroste dítě kolébce. Vidáme, že roste a moudří co den. Všechno chce dělati samo: samo běhat, samo lžici držet, samo dveře otevřít. Tak se má také učit, aby se samo modlilo.

Modlitba musí být krátká a taková, aby jazýček neklopýtal.

Milá musí být, aby se také srdíčko modlilo se rtíky.

A musí být živoucí.

Jak rádo dává dítě tatínkovi a mamince pusinku! Tak chce se políbat i s Ježíškem:

„Ty můj milý Ježíšku,
dej mi, prosím, hubičku.“

Když chce dítě něco mít, žadoní už pěkně: „Prosím, prosím!“ Když dostalo, co chtělo, říká: „Děkuji.“ Tu má již také Pána Boha prosit a jemu děkovat.

Matka se s dítětem po ránu modlívá:

„Děkuji ti, Bože,
že jsem se dobře
vyspal. Prosím tě,
ať jsem hodný.“

Nemusí to vždy-
cky být veršovaná
modlitbička. Často
je věta, jak si ji
dítě z vlastních
slov sestavilo, lep-
ší a snazší. „Milý

Bože, děkuji ti za všechno. Zůstaň dnes
při mně, abych byl milý a hodný.“

Před jídlem má se dítě modlit:

„Cos mi, Bože, k jídlu dal,
prosím, bys též požehnal.“

Krátká a dobrá modlitbička u stolu je
tato:

„Milý Bože, dej
mi co jísti a dru-
hým také!“ Nebo:
„Milý Pane Bože,

požehnej mne a tento pokrm, abych byl
zdráv, hodný a moudrý.“

Všechna přání matčina pro dítě žijí
v této modlitbě a ona se ji modlí s dítětem
z plna srdce.

Večer říká dítě:

„Děkuji ti, milý Bože,
chraň též v noci moje lože!
Maria, i anděličku můj,
ve spánku mne opatruj!“

Nebo také:

„Milý Bože, děkuji ti za tento den.

Dej mi zase krásný zítřek.

Matičko Boží s andělem strážným,
chraňte mne!“

Tak se modlí dítě v prvním, druhém a třetím roce. Je-li matčina řeč při tom vroucí a vychází-li ze srdce, činí tak i dítě. Každým slovem, kterým oba hovoří k Bohu, roste v dítěti touha po všem svatém a stále se zvětšuje. Svatost byla dušičce vštípena při křtu svatém. Jednou má to býti krásný strom, který Pán Bůh rád přesadí do své nebeské zahrady.

Kolikrát se dítě pomodlí, tolikrát vypučí na tom stromečku lísteček, vyrazí kvítek, vyroste

větvička. Se srdcem a rozumem dítěte má se v něm rozvíjet zároveň i ta náklonnost k svatosti.

V prvním roce života mluví dítě jinak než ve třetím a čtvrtém. Pak se může již také rozumněji modlit. Maminka tu musí pomoci. Někdy za večera, snad o narozeninách nebo jiném svátku dítěte, vezme dítě na klín a řekne mu:

„Dnes jsi měl překrásný den! Vidím ti to na očích, jakou máš radost. Nemyslíš, že bychom měli dnes také vykonat zvláštní večerní modlitbu? Teď jsi už tak veliký. Stará modlitbička

je pro tebe už malá, jako šaty a botky, ze kterých vyrůstáš. Také v té modlit-

bičce není všecko, co máš teď Pánu Bohu říci. Poděkujeme mu jako vždycky, vždyť máme všechno od Boha; dává ti mnoho radostí a má tě velmi rád, ještě raději, než já. Ty tomu nemůžeš skoro ani věřit, ale je tomu tak.

Když jsme poděkovali a ohlížíme se po tom krásném dni, vidíme ledacos, co se tobě a mně a milému Pánu Bohu nelíbilo. Ošklivou svéhlavost, která jednoho dne dupala nožkou, druhého dne lež, která nám oběma způsobuje takový zármutek. Nebo z nějakého kouta vyleze ošklivá hádka při hře a z jiného ještě něco, co nemůžeme pochválit.

Tyhle věci ti běžely po srdíčku a kde byly, zůstaly tam po nich na srdci tmavé skvrny. Sám to cítíš a chtěl bys, aby byly pryč. Také já jsem nad nimi smutna a Pán Bůh se na ně nemůže ani podívat. Jen On sám může to srdce zas očistit a činí tak rád, když Ho o to poprosíš. Pak je zas všechno dobře, jako dřív.

Ale při modlitbě nesmíš také myslit jen na sebe. Právě teď, co tu tak spolu sedíme, je mnoho lidí na světě, které něco bolí a proto nemohou usnout. Jsou také mnozí, kteří mají hlad a kterým chybí mnoho, co by nutně potřebovali. Těm se dobře nevede, jsou velmi chudí. Za ty všechny chceme se k Pánu Bohu pomodlit.

Pak také za milého tatíčka, který celý den pracuje, abychom se měli dobře, —

a za mne se chceš přece také pomodlit? Protože máš však také babičku a dědečka rád, tetičky a strýčky . . . a ještě mnoho jiných, řekneme to Pánu Bohu najednou. On už ví, koho máš v srdíčku. Pán Bůh na ně na všecky dobrotivě shlédne, protože jsi se za ně pomodlil. Svatí andělé, kteří nic lidem nezapomenou, zapíší tvoji modlitbu za jiné do veliké, svaté boží knihy.

Ale abys nebyl sám, když my rodiče spíme, zavoláme miloučkou, svatou Matičku boží, Pannu Marii s Jezulátkem a tvého svatého andělíčka strážce. Jak můžeš potom klidně spát! Tu modlitbičku, ve které to všecko je, budu se ti teď a každý večer předmodlívát, dokud ji nebudeš umět říkat sám. Tak poslouchej:

„Za ten dnešní krásný den,
za všechny v něm radosti,
budiž, Bože, veleben;
děkuji ti s vroucností.
Mám-li skvrnu na srdíčku,
vyběl mi ji na sluníčku.
ty jsi moje Sluníčko,
tobě dávám srdíčko;
když se na ně udobříš,
nade vše je potěšíš.
Jenom s tebou dobře je mu;
odpuť hříchy nehodnému!
Smiluj se nad nemocnými,

nad chudými, nešťastnými.

Tati, mami, všichni moji milí
kéž by ve tvé knize zapsáni jen byli!

Matko Boží, pojd' už k nám
a s tebou Pán Ježíš sám,
s vámi anděl, jenž mne chrání;
opatrujte moje spaní.

Když sedíte u postýlky,
blažené mám spánku chvilky,
klidnou duši, sladký sen,
těším se na nový den.“

Ale protože nuda a zvyk jsou nejhoršími nepřáteli velkých i malých lidí při modlitbě, máme k večerní modlitbě vždy přidati nějakou větičku, která přináší Bohu nějakou tu zvláštní starost nebo radost. Ptáme se dítěte: „Copak zvláštního máš dnes milému Pánu Bohu říci?“ Tak se stane jeho modlitba barvitou a živoucí.

Také ranní modlitbu musí matka hluboko zasaditi do dětského srdce . . . Slova modlitby, ani jediné z nich, nesmějí mu být cizí, všemu musí dítě samo rozumět musí dovésti je myslit i cítit.

Když je dítě ráno umyto, vezme maminka své čisté, veselé dítě za ruku: „Teď už umíš správnou, dlouhou večerní modlitbu. Ale k té patří také ranní modlitba. — Ty přece tak rád někomu něco dáš. Pojď, dáme dnes milému Pánu Bohu

novou modlitbu. Pán Bůh ti dal, že jsi se dobře vyspal, že si pěkně pohraješ, dá ti dnes jísti, chce tě chrániti. Ale také bys rád, aby se těm druhým dobře vedlo. Za to se teď ráno pomodlíme. Ať mají všichni lidé krásný den! Zase si pozveme Matičku boží s Jezulátkem a strážným andělem. Tak budou při všem, co děláš. Až budu musit po práci, budeš tu mít někoho, s kým si můžeš povídat. Protože jsi moje milé dítě, chtěl bys jistě dnes celý den být hodný. Ale to sám nedove- deš, ani kdybys chtěl. Milý Pán Bůh nám pomáhá, aby to šlo snáze, lépe. Tak ho o to také poprosíme. To se všichni andíl- kové zaradují a my s nimi. Modleme se tedy takto:

„Milý Bože, já i mamí
děkujem ti, žes byl s námi

celou dlouhou, tichou noc.
Přijď i ve dne na pomoc
všem, kdo mně jsou drazí, milí,
aby všichni tvoji byli.
Svatá Panno Maria,
chraň mne jako matka má.
Ježíšku, ať poslouchám,
pomáhej mi při tom sám.
Andělíčku, našeptávej,
ať jsem hodný, pozor dávej.
Hleďte na mne celý den,
než zas přijde nový sen.“

Svoji oblíbenou modlitbičku před jídlem může si dítě podržet. Protože však právě jídlo u mnohých dětí není nic lehkého, má matka děcku, které nechce jíst, vysvětlit, že každá květinka dostává vodu, protože Pán Bůh chce, aby květinka rostla. Proto také dítě musí jíst, neboť Pán Bůh chce, aby i ono rostlo a sílilo.

Dobrý jedlíček, který cupá kolem stolu pln očekávání, modlí se rád jinou modlitbičku:

„Pane Bože, již je prostřeno;
požehnej nám, co jsi dal,
aby s chutí bylo snědeno!“

Vyběráček v jídle ať se naučí této modlitbičce:

„Milý Bože, misku mou
plníš denně láskou svou.
Na dobrém pochutnám sobě,

to druhé sním z
lásky k tobě.“

Protože však dítě je děťátko a ne ko-
ťátko ani psíček, kteří po jídle jen si olíz-
nou hubičku a odběhnou, má také po
jídle poděkovat:

„Vím, ó,
Bože, z
ruky tvé
že mám
všechny
dary své;
že mi dáváš

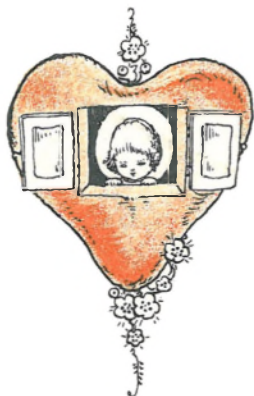

jídlo, pití,
vše potřeb-
né k živo-
byti.
Za otcov-
skou lásku
svou

přijmi vroucí vděčnost mou!“

Když je někdy večer nebo i ráno na-
spěch, musí jít všechno krátce a rychle.
Vždyť stačí i pozdrav:

„Ježíšku, mé srdce, víš,
těším se, že navštívíš.
Buď doma v něm a zůstaň tam,
a krásným udělej je sám.

Jak se máť za dítě
sama modlí ráda,
dokud jeho dušička
je příliš mláda.

Také matka byla jednou dítětem. Teď často na to myslívá. Je tomu již dávno, ale ví dosud, jak bývala tehdy veselá, milá a dobrá. Ví také ještě, jak se modlila jako malá dívka.

Snad by chtěla, aby její dítě se modlilo ráno, v poledne i večer její staré modlitby z dětství.

Ale při tom se rozpomíná, že v těchto oblíbených modlitbách bylo mnohé slovo, které jí připadalo cizí. Takové slovo se každý den odříkává, aniž kdo ví, co jím chce říci. Dušička před ním stane zaražena, pak je přejde a neví, co s ním počítí.

Dříve tedy, než matka učí svým vlastním modlitbičkám z dětství, musí o každém slovu uvažovat, bude-li mu rozuměno. Jen tehdy, když ručky, ústa i srdce spolupracují, zní modlitba v dětském srdci jako zbožný zvon.

Ranní modlitba:

„K tobě se budím, ó, Bože, v době ranní,
nauč mne zachovávat tvoje přikázání!
Dej, abych žil tu zbožně, čistě,
k tobě se jednou dostal jistě.

Ó, Bože, ty jsi této noci
mně otcovsky byl ku pomoci.
Za svoji stráž buď veleben,
chci vzdávat dík a chválu jen.

Rač celý den mne uchovat
před hříchem, smrtí varovat;
co myslím, mluvím, činívám,
rač požehnati, Pane, sám.

Ochraňuj také, prosím tebe,
mne, andělíčku strážný, s nebe.
Maria Panno, u trůnu Páně
pros svého Syna Ježíše za mě,
Jemu ať vždycky čest a sláva
se celým světem vroucně vzdává. Amen.

Před jídlem:

Ó, Bože, od kterého máme
vše dary, kterých požíváme,
buď chválen, Živiteli náš,
našemu stolu kéž požehnáš!

Po jídle:

Za pokrm, nápoj buď ti dík,
ó Bože, buď náš stolovník!
Tys dával vždy, rač dále dávat,
ať nepřestanem chválu vzdávat.

Večerní modlitba:

Než večer tiše odpočinu sobě,
chci svoje srdce pozdvihnouti k tobě
a za vše tobě díky vzdát,
co dobra ráčil jsi mi dát.

Čím jsem se ti snad znelíbil,
ó, prosím, bys mi odpustil;
pak moje oči klidně spí,
vždyť anděl Boží u mne bdí.

Maria s milým
dítěm svým,
v ochranu tvou
se poroučím!

Tvůj kříž, ó, Kriste, vždy mne chraň,
on proti zlému buď má zbraň;
v tvých ranách skryší jistou mám,
v nich sladce, tiše usínám.

K Jezulátku:

Jezulátko, přijdi ke mně,
hodné dítko učiň ze mne!
Malé mám srdce, ty to víš,
však nikdo je nevyplní,
než Pán Ježíš.

K andělu strážci:

**Svatý strážný andělíčku,
poroučím ti svou dušičku,
by mé srdce čisté bylo,
Pánu Bohu se líbilo.**

Za rodiče:

**Své rodiče ti poroučím,
střež je, ó, Bože, okem svým.
Zaplať jim, Pane, všečen můj dluh,
dobro a lásku. To může jen Bůh!**

K Ježíši na kříži:

Ó, děkuji ti, Kriste Pane,
žeš kříž vzal na své rameno.
Kéž krev tvá na mně marna není,
tvé utrpení ztraceno!“

Co má dítě ve dni plném milosti
řici Pánu Bohu s celou vroucností.

Pestré jako kvítí! To je
dítěti nejmilejší. Proto je
mu rok se sněhem a deštěm,
slunečním jasem a mraky,
se zeleným a žlutým loubím
jako barevná obrázková
kniha. Slavnosti celého ro-
ku jsou v ní jako obrazy.
Jednu po druhé mu dovede matka vysvětlit.
Dítě čeká radostně na každý nový obraz.
První list v té knize jest:

Advent.

Když dospělí počnou choditi na roráty a hovořiti o tom, když otec v koutku pokoje postaví jesličky a s matkou zpívají adventní písně, vypravuje matka ve světle svíček posvátné vánoční příběhy. Počne

rájem, dá dětem nahlédnouti, jak brána nebes byla uzavřena, jak smutně kolem ní táhli lidé a jak i se svými dětmi byli v srdci stále smutnější. Matka však vypravuje nejen, jak Pán Bůh lidi trestal, nýbrž také, jak jim chtěl pomoci. Proto poslal na zemi nebeské Dítě a to mělo klíček od zavřené brány. Matka uvede dítě do Nazareta, dá mu naslouchati, jak anděl slibuje Matce Boží dítě- Ježíška. A konečně vypravuje, jak Jezulátko z jasu a radosti nebeské přišlo do chladné, tmavé stáje. Dítě to musí cítit, jak Božské Dítko mělo lidi rádo, že něco takového udělalo. Chtělo být chudé, protože lidé byli chudí, malé, protože i děti jsou malé, Dítě-Bůh chtěl být laskavý, protože jen láska může druhým pomoci. „A každý rok znova přichází Ježíšek!“

To slibují svíčky před jeslemi i svíčky na stromku vánočním. Každá ta svíčka na něm je jako světlý prst a napomíná: „Teď musíš být moc hodný a milý a poslušný!“

„Co musím dělat?“ ptá se dítě.

Matka odpovídá:

„Dělej to, co my. Když se blíží vánoce, čistíme všechno, umýváme, leštíme a zdobíme k návštěvě přesvatého Dítka. Tak to musíš dělat i ty. Máš různá vánoční přání. Ježíšek má také jedno. Dívá se na tebe a přeje si: „Chci bydlet ve tvém srděčku!“ Jak velice musí být potom takové malounké srdíčko čisté a krásné! — Jistě chceš hned začít s čištěním. Protože teď má celý svět naspěch, andělé v nebi a lidé na zemi, chceš i ty být pilný. Všechno, co se tobě, mně a Pánu Bohu

nelíbí, musí ven ze sr-
dečka a místo toho po-
stavíme tam něco jiného
a to jesličky. Ty nesmějí
býti tak tvrdé jako jes-
ličky ve chlívě betlem-
ském. Ty sám je měkce

a teple vysteleš. Daruješ tu a tam něco,
co máš ještě velice rád, poslechneš zvlášť
rychle, sníš s talíře nejdřív to, co nejíš rád.
Tak bys měl už tři stébélka pro Jezulátko.
Ale abys to mohl sledovat, jak se tvoje

jesličky měkce plní, po-
stavíme si takové jes-
ličky do chvojí a mechu;
když budeš zvlášť hod-
ný, smíš do nich položit
stébélko. Jak se potom
Ježíšek bude těšit na

vánoce v tvém srdci! Ty však musíš mu
sám říci o své práci, o čekání, o tom, jak
se těšíš. Budu ti předříkávat:

„Jezulátko na nebičku,
patříš na shon andělíčků,
pilně v nebi jak pracují,
dárky dětem připravují.
Také já chci toho dbáti,
bych tě mohl k sobě zváti;

srdečko své vyči-
stím,
vše nepěkné, vy-
hostím!

Sebeláska musí
ven,
by Bůh nebyl
zarmoucen.

Vše, co se nelíbí
tobě,
z lásky odvykat
chci sobě.

Až srdce bude jasné, čisté,
pak, Jezulátko, přijdeš jistě
a do světničky, vprostřed, víš,
vánoční stromek postavíš.
A bude záře, světél plání!
Už nemohu se dočkat ani. . .“

Večer, když zlaté hvězdy září až do
postýlky, myslí dítě nejraději na vánoce.
Proto k večerní modlitbě přidáme veršik:

„Jezulátko, rád tě mám,
přiď už brzy s nebe k nám!“

Vánoce.

Konečně na Štědrý večer leží Jezulátko v jesličkách pod vánočním stromkem. Jasně jako ten stromek je srdce dítěte. S matkou staly se mu vánoce tak živými, že se raduje nejen z dárků, ale také z návštěvy Jezulátka. Leccos dítě učinilo pro

Ježíška. Každé stebélko v jesličkách je věrně a poctivě zaslouženo. Žádné nepíchá skrze plénky. Dítě otevřelo bránu srdce dokořán a čekalo den ze dne plno touhy. Mezi oběma malými srdečky utvořilo se pouto vroucí, důvěrné lásky a dítě šťastno mluví s milostným, svatým Hostem:

„Dětátko z ráje,
už přišlo jsi k nám.
Blízko tvých jeslí,
hle, poklekám.

Ježíšku dobrý,
co mám ti jen dát?
Řekni mi, řekni,
co měl bys rád?

Jen srdečko moje,
to chtěl bys mít;

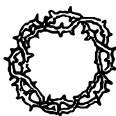
spěchám je v jesličky
položit.

Je vroucí a upřímné,
chce tě hrát,
chce na tebe v lásce
se usmívat,

chce zpívat ti písničky
ze všech sil,
abys je, spokojen,
pohladil.“

Půst.

Když minuly zářivé, radostné vánoce, počnou najednou zvony zníti temněji. Dítě slyší, jak lidé říkají: Je půst. — „Co je to?“ ptá se dítě. Nemůže to být nic veselého, neboť při tom cizím slově dělávají lidé vážný obličej. Matka řekne:

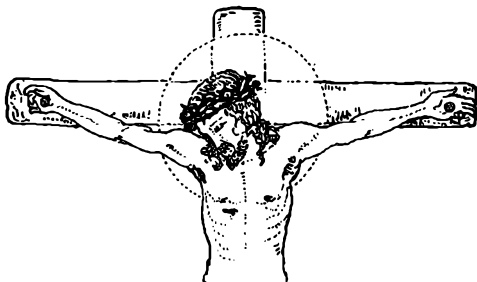
„To je doba, kdy musíme pro Pána Boha více udělat, než jindy a kdy smíme méně dělat z toho, co bychom rádi dělali. Hned ti to povím, proč. Již víš, že Jezulátko přišlo na svět, aby nám otevřelo nebe. Chtělo být chudé, pracovati, trpěti, ba i umříti jako lidé. To vše chtělo svému otci v nebi darovati a říci: „Hleď, jsem

tvoje dítě, ale zároveň také bratr těch ubohých lidí. Pust' nás všechny spolu k Sobě!“ Jezulátko vědělo, že nebeský Otec nebude moci k tomu říci „ne!“ Napřed však muselo růsti. Z Jezulátka stal se Chlapec-Ježíš. A když Chlapec dorostl, činil lidem nekonečně mnoho dobrého. Uzdravoval je a hojil jejich bolesti. Jmenovali Ho milým Spasitelem, jak Ho dodnes i my nazýváme. — Byli však také tak zlí lidé, že si ani nedovedeš pomyslit. Ti chtěli milého Spasitele odstranit, protože jim říkal, že se musejí zcela změnit. Chytili Ho a nadělali mu hrozných bolestí. Nakonec Ho přibili na kříž. To je tak nevýslovně kruté a smutné. Proto nechceme ani my se míti tak dobře v postě, kdy myslíme na to, jak to Pánu Ježíši bylo kruté a těžké, aby nám nebe zasloužil.

On se až do poslední chvíle za nás všechny modlil, a za to budeme směti jednou všichni společně býti u Boha, přešťastní a blažení.

Když tedy vidíš kříž, máš se modlit:

„Spasiteli nejdražší,
když na kříži tě vidím pnít,
bolí mne srdce, bouří se cit.
To srdce z vděčnosti ti dám,
žes těžce spásu dobyl nám.“

Když se první „kočičky“ (jehnědy) vyklubaly z hnědých zimních pláštiků a sněženky v bílém šatě vstaly ze svých zimních postýlek, vypravuje matka, jak všecho pod zemí a ve stromech toužebně čeká na jaro. Právě tak čekají lidská srdce na velikonoce. Lidé teď mnoho myslili na Ježíše a jeho utrpení. Teď chtějí se s ním radovati. Když zemřel, byl položen do hrobu, ale v neděli velikonoční vstal jako ranní slunce, jasný a zářící. Teď bylo nebe pro všechny otevřeno. Každoročně je to zas nová a veliká radost

a v kostelích se zpívají
nejkrásnější písně, ve
kterých zní:

Alleluja! Alleluja!

To znamená: Mám
v srdci nevýslovnou
radost, neboť Ježíš žije
a já také jednou budu
směti navždy být u
něho! To tě zajisté

také těší a jistě to chceš Pánu Ježíši říci:
„Už puči kočičky s měkounkou, stříbrnou
plstí,
sněženek, fialek na stráních plničky hrsti,
zajíčci vesele po lese skákají,
louka se zelená, ptáci zas zpívají.

Ze všeho nejvíce těší mne, Bože,
žeš hrobu opustil kamenné lože,
smrt že jsi přemohl, otevřel bránu,
kterou i já vejdu ke svému Pánu.

Proto mi do skoku, do zpěvu, jáсотu,
slavným Alleluja! chválím tvou dobrotu.“

Je květen, máj. Když slunce vysvitne, každá hodina přináší velikou novinku. Není o tom nic v novinách, ale můžete o nich čísti v trávě a na stromech, i když třeba nechodíte do školy. Tyto novosti jsou: motýli, brouci, květiny, ptáci, listy a květy a slavnostní zvon, který k večeru, kdy nic nebývalo, počíná zvonit. „Bude májová pobožnost,“ praví matka. Jak rádo dítě na ni chodí! A když to není

možno každodenně, za to je doma něco krásného. Maminka má mariánský obraz. Dítě může před něj postavit misku s květinami, snad i svíčku dokonce. Jak se bude Matka Boží z této slavnosti radovat! Je to skoro jako o narozeninách.

„Ano,“ povídá maminka, „je to tak podobné. O tvých narozeninách se radujeme, že nám Pán Bůh tebe daroval, a teď se radujeme z Panny Marie, že nám přinesla milé Jezulátko. Proto jí patří také ten nejkrásnější čas v roce, měsíc květen.

Proto jí přineseš
kytičku a řek-
neš jí:

Přesvatá Máti! Zas nastal tvůj máj
a svět je krásný jak boží ráj.
Louky a stromy jsou samý květ
a slunce se směje na celý svět.
Vím, u tebe v nebi je tisíckrát krásněji,
však přece jdu k tobě a přece se naději,
že moje z konvalinek kytička
tvá mateřská rozzáří očička.
Zvonečky bílé ti u nohou zazvoní,
oč moje srdečko upřímně žadoní:
Matičko boží! V máji a po celé žití
matkou mně laskavou rač stále býti.““

Svátky svatodušní.

Hod Boží svatodušní! To musí být veliký svátek, protože jako o vánocích a jako o velikonocích je tatínek po dva dny doma a všichni lidé přejí si navzájem „veselé svátky!“ „Co vlatně o svatodušních svátcích slavíme?“ ptá se dítě. Tu matka vysvětluje:

„Když milý Spasitel o velikonocích vstal z mrtvých, přišel ke své Matičce a k mužům i ženám, kteří ho měli rádi. Srdce jim tlouklo radostí, když Pána Ježíše zase uviděli a měli u sebe. Ale za krátký čas jim řekl, že půjde ke svému otci do nebe. Tu přátelé Ježíšovi zesmutněli. Myslili si: „Co si počneme, až zase budeme sami?“

Ježíš však jim viděl do srdce a bylo mu jich líto. Řekl jim: ‚Pošlu vám Utěšitele, Ducha svatého, až budu pryč.‘ Ale oni nerozuměli, co tím míní. Pán jim to vysvětlil: že do jejich srdce vstoupí Bůh a dá jim světlo, aby jasně věděli, co mají mluvit a dělat. Pak že nebudou smutní, ale budou se srdečně radovat. Když potom Pán Ježíš skutečně vstoupil na nebesa, prosili o Ducha svatého. A hle! O svátcích letnic přišel. Všichni, ke kterým přišel, byli najednou mnohem moudřejší a šťastnější než před tím, neboť Duch sv. rozžehl v jejich srdcích teplé a jasné světlo.

Teď jsi ovšem šťastno, mé milé dítě. Bůh tě tak navždy zachovej! Ale chytřejší musíš být den ode dne a každý rok, zvláště až budeš chodit do školy. Proto již teď budeme Ducha sv. prositi:

„Ó, Duše svatý,
přiď s nebe ke mně,
své světlo jasné
zažhni a udržuj ve mně!
Až půjdu do školy,
ať moje hlavička
chápe vše učení
na radost tatíčka.
Až půjdu životem,
ať moje cestička
vede mne k Bohu blíž,
jak touží matička.“

Narozeniny.

Na dětském stolečku rozžala maminka svíčky o narozeninách. „Zas jedno světélko více než před rokem“, myslí si vděčně. Ale nesmí otálet. Venku přede dveřmi čeká dítě s tatínkem a netrpělivostí div dveře se nerozskočí. — Dítě stojí před stolečkem a obdivuje i ty nejmenší a nej-skromnější dárky, neboť co dostáváme darem, jest vždycky krásné. Pak s rodiči počítá svíčky. Prskají a ohýbají se, jako by také chtěly říci nějaké přání a udělati k tomu poklonu. Dítě se směje na svíčky. Tu řekne maminka: „Víš, co ty svíčky o tvých narozeninách chtějí ti říci? Ony něco vypravují a já ti to budu teď vypravovat po nich.

V den tvého narození daroval tě Pán Bůh tvým rodičům. Tu jim zářily oči radostí tak jasně, jako ty svíce. Když ti byl rok, uměl jsi se smát, ručkama tleskat, hladit, tak že ta radost byla skoro ještě větší. Tehdy na památku tvého narození rozžali rodiče svíčku. Druhý rok dovedl jsi už běhat a mluvit. Rodiče se ještě víc radovali a na tvém stolečku hořely již dvě svíce. Každým rokem jedna přibyla. Tak nám máš každý rok dělati větší radost; neboť Pán Bůh tě poslal na svět, abys byl světélkem. Kde jsi ty, musí být teplo a světlo. Zamračené, temné obličej musíš rozsvětlit, rozveselit. Proto ti rodiče i Pán Bůh dávají mnoho radostí, aby z tebe vyzařovaly tak jasně, jako ty svíčky. Všecka radost však je boží, náleží Pánu Bohu, proto ti Pán musí při tom

pomáhat. Když On zůstane s tebou, budeš
vždycky vesel. Proto ho teď pozdravíme:

„Můj Bože, na mém stolku dnes
již svíček hoří.
Žes dal mi let života,
mé srdce se ti koří.

Můj dobrý Bože, prosím tě,
chceš trochu na mne myslet
a v narozenin šestý (?) den
požehnat svému dítěti?

Všechno mne těší, čím mne láska
mých drahých obdařila.
Však nejvíc prosím, by tvá láska
již navždy se mnou byla.“

Jmeniny.

Dítě chce vědět, proč se slaví jeho jmeniny. Proto se maminka již před jeho svátkem rozmyslí, jak bude svému dítěti vypravovat příběh toho svatého muže nebo té svaté ženy, jejíž jméno dítě má. Ten příběh musí být tak prostinký a milý, aby svatá postava přešla dítěti do srdce jako milý přítel, kterého by mohlo napodobit. Na to pomýšlí matka hned při volbě jména pro dítě. Běží-li o chlapecké jméno při jmeninách, vyzdvihne matka ze života světcova udatnost a vytrvalost. Ostatně může to být také nějaký čin, který najde v hochovu srdci ozvěnu. Jsou-li to dívčí jmeniny, mluví matka o lásce a dobrotivosti svaté panny nebo paní. Vždy však je

především důležité, aby děti věděly, že světci darovali své srdce Bohu a lidem. Proto přišli do nebe. Tam chodí v blažených Božích zahradách a rozpomínají se i na děti, které se jmenují tak jako oni.

Proto se dítě modlí v den svých jmenin:

„Dnes na mne někdo v nebi vzpomíná,
kdo jmenuje se jako já.

Ó svatý . . . , pros za mou duši,
ať jednou spatří, co dnes jenom tuší:
milého Boha, blažené nebe,
v tom nebi, svatý patrone, tebe.
Podej mi ruku, podej mi obě,
ať dostanu se do nebe k tobě.“

Jak před
boží tváří dítě
prodlí,
když se
za
své drahé
vroucně
modlí.

Všichni mají dítě rádi. Proto snadno si zvykne myslet o sobě, že je tím nejdůležitějším v rodině. Je tedy dobře, aby se naučilo brzy myslet na druhé. Nemá jen brát, ale také dávat, a to ze svých hraček i ze svých mlsků. Především však ze svého srdce. Dary dětského srdce jsou láska a modlitba.

Nikdo nedává raději než dítě. Vypravuje-li mu matka jednou, jak se tatínek musí každodenně namáhat, aby měli byt, šaty a jídlo, pohlíží vděčně na otce. Pováží-li jednou otec dítěti, jak často musila matka v noci vstát, aby dítě ošetřila, jak často ještě večer lákala a šila, hledí

dítě vděčně na matku. Něco se v jeho srdci ptá: „Co mohu já pro vás učinit?“ Tu sevrou rodiče dítě do náručí a řeknou: „Máš-li nás hodně rádo, tedy buď hodné a modli se za nás. Když se za nás modlíš, jde naším pokojem anděl a žehná rodičům.“ Jak rádo potom spíná dítě ručky a říká:

„Ó, Bože, ty jsi rodiče mi dal,
vždyť sám jsi Otec lidí všech.
Je rád mít jsi mi přikázal.
Když objímám je, slyš můj vzdech:
Posilni mou duši a zahřej srdíčko,
ať jsem jim na radost, jsem jejich sluníčko.“

Prožila-li rodina zvláště jasný den, nebo máme-li po nějaké roztržce sklenouti most míru, nebo hovoří-li matka v milé hodince s dětmi o tom, jak se musí vespolek míti rády, jak si mají navzájem pomáhati, jedno na druhé dávati pozor, pak cítí rodiče a děti zvlášť, jak těsně a vroucně je Bůh navzájem jako by svázał.

V takový den se všichni společně modlí:

„Kol našich srdcí, Bože můj,
vine se stuha zlatá.

Jí nevidět, jen cítíme,
že rukou tvou je spjata.

To láska je ten zlatý pás
nám tebou daný kdysi
a od těch dob, hle, každý z nás
na druhém pevně visí.

Tu zlatou stuhu rozervat
z nás nikdo nesmí prudce;
chcem před tvůj trůn se odebrat,
jak žijem: ruku v ruce.“

Také sourozence váže k sobě společná modlitba. V jejich kruhu po všechen čas stojí Jezulátko. Zná všechny jejich radosti i starosti. Vždyť má nejjemnější zrak i sluch. Vidí a slyší všecko, co ani maminka neslyší a nevidí. Ježíšek má také nejlaskavější srdečko, takové správné bratrské srdce k dětem. Proto se děti k němu modlí:

„Matička nás pro svůj klid
touží tobě blízko zřít;
viz nás, úsměv na líčku,
Ježíšku, náš bratříčku.

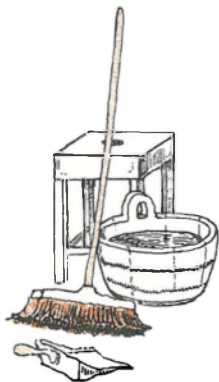
V práci, v bdění, při spaní,
jídle, smíchu, při hraní
podej nám svou ručičku,
Ježíšku, náš bratříčku.

Chybíme-li, napomeň,
na hodné nás děti změň,
ať se sejdem v nebíčku,
Ježíšku, náš bratříčku.“

Ježíšek není však jen bratříčkem dětí,
ale všech lidí a všichni lidé jsou bratři
a sestry a zároveň děti nebeského Otce,
proto musíme za všechny prositi. Nejméně
smějí býti zapomenuti ti, kdo dítěti dobře
činí.

Za ty hovoří dítě k Bohu:

„Za všechny
prosím srdečně,
kdo prací svou
jsou milí mně.

Kdo uklízí a vaří nám,
spravuje, co já roztrhám,
kdo podráží mé botičky,
zdvihne mne, že jsem maličký,
něco mi podá, mne umyje,
vypere na mne, ušije,

tomu, ó, Bože, požehnej,
a všechno dobré jemu dej!

Kdo se mnou hraje, u mne bývá,
žertuje, hraje se mnou, zpívá,
kdo pro mne jaký dárek má,
nějakou radost udělá:
ó, Bože, vždyť tvé dítě jsem,
odplatiž za mne stokrát všem!“

Někdy se však také stane, že někdo, koho dítě zná, umře. To je pro malé srděčko něco nepochopitelného. Matka cítí otázku a odpovídá na ni:

„Víš, že přijdeme do nebe, když Pána Boha milujeme a činíme to, co od nás chce. To se stane tak:

Tělo, které vidíme, musilo mnoho roků pracovat a namáhati se. Pak je unaveno a odpočívá v zemi jako květiny v zimě. Jednou později, až si hodně odpočine a nebude již unaveno, smí zase vstáti

a vzíti duši, která z něho ušla. Duše totiž, která ve všech lidech i v tobě se směje a pláče, je veselá a smutná, dobrá nebo zlá, ta jde hned k Bohu. On ji zavolal. Pak otevře Pán Bůh tu velikou knihu, ve které je všecko o každém člověku zapísáno. Čte-li Pán Bůh v knize o té duši jen všecko dobré, smí ta duše hned v božím domě a zahradách zůstat. Ale může se také stát, že Pán Bůh není docela spokojen, protože křestní šat té duše má skvrnu nebo není dost zářivý pro ten perlový sál, ve kterém duše Pánu Bohu zpívají. Pak si musí ten šat nejprve vyprati, než bude směti hrát a veselit se s anděly. Tu duše smutně odchází. Byla by tak ráda hned zůstala u Pána Boha. Je to tvrdá, těžká doba pro ně, než budou směti zase přijíti, ty ubohé duše!

Ale my jim můžeme pomoci. Když na zemi některé srdce hodně vroucně za ně prosí, smějí dříve se vrátit k Pánu Bohu.

On se dotkne jejich roucha a hned je bílé jak křídélko anděla. Pak je duše navždy šťastna. Jestliže teď

někdo, koho znáš a máš rád, odešel k Pánu Bohu, je možno, že jeho duše čeká na naši pomoc. Proto se za ni vroucně pomodlíme:

„Bože můj, který jsi duši
ze světa k Sobě povolal,
prosím tě vroucně z celého srdce,
bys jí též nebe svoje dal.“

Jak Bůh rád patří do srdečka,
když kvete
jako
zahrádečka.

Zahrádka! To je něco skvostného. Každé dítě si přeje mít nějakou zahrádku.

Míti květiny, směti kopat a zalívat. To je veselá práce. Tu se maminka usměje šelmovsky:

„Chtěl bys mít zahrádku? Takovou, která by ti dala mnoho radosti, ale také mnoho práce? Byla by jediné tvá. V ní není nikdy zima, vždycky musí kvést. Každý den v ní vyroste něco nového. Pojď, povím ti o tom všechno:

„Znám jednu zahrádku, tu má Pán Bůh rád,
sám určil zahradníky, již mají zalívat.

Rodiče, dítě, andělíček,
každý z nich pilný zahradníček.

Do naší zahrádky Pán Bůh nahlíží,
zda roste, kvete-li, denně prohlíží.

Andílek radí, plevel, byli
abychom ihned odstranili.

Maminka zahrádku hlídá očima,
ona též dobře ví, co vše v ní růsti má:

Radostí záhon pestrý, milý,
rodiče spolu sami je sili.

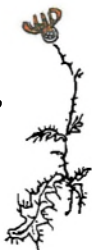
Starosti vyrostou, může se stát,
pospěšme v důlek je zakopat!

Chyby jak bujejí, ví každý z nás,
z kořene vylej je, pokud je čas!

Co přání v koutech vyrůstá potají!

Ta hloupá slimáci třeba ať spapají!

Ta dobrá dorostou v sluneční záři,
všechno se v zahrádce rozkveté, zdaří.

Pán Bůh se těší už, On by rád
se přišel v zahrádku podívat.

„Teď čekej!“ šeptá ti andělíček,
„Ježíš má od tvé zahrádky klíček.“

„To je mé srdce!“ volá dítě. A rozhlíží
se po své zahrádce, je-li v ní všechno tak,
jak to maminka řekla. Ta ví průpovídku
o každé bylince, aby rostla a o každém
pleveli, aby zvadl.

Na jednom záhonku v zahrádce srdce
rostou radosti. Ten záhon musí být veliký.
Dětské srdce bez radosti je jako zahrada
bez květin. Dětská radost však vyhlíží
takto:

„Ne, nemohu tiše stát,
musím se vrtět, skákat, smát!
Chytačka a schovávačka,
to je lepší, nežli hračka.
Kotrmelce dělám rád,
to přec o mně víte snad;
šplhám všude, vlezu všady,
s bujností si nevím rady.
Andělíčky zvu vždy sám
za svědky ke všem svým hrám.
Když maminka zavolá:
„Dnes už dost!“ pak dokola
všem jim pošlu hubičku:
Tak teď leťte k nebičku,
pozdravte mi v červáncích
mého Otce v nebesích!“

Na venkově.

„Když nastane krásný den,
všechno mne láká, volá ven.
Jak sejde rosa, po louce bosa
nožka má chvátá do květů zlata.

A nedbám potu,
běhám, ba lítám,
ze srdce vítám
každíčkou veselou notu.

Krávy a koníčky,
pejsky a kočky,
vrabce a pěničky,
husy a kačky.

Tak bych rád objímal
celičkou zemi
se všemi zvířaty,
se květy všemi,
voňavé seno i žlutou slámu,
studenou vodu, i hroudu samu.

Ty, boží slunečko, jak jsem rád!
Chce se mi radost mou vyzpívat.
Nejraděj vletěl bych
k božímu trůnu,
zahrál na nejsladší
srdečka strunu:

„Děkuji za vše nastokrát!“
Pak bych šel domů tiše spat.“

Navštěvovati s maminkou lidi v jiných domech, jiné věci směti si prohlížet, to je pro dítě něco krásného. Rádo jde také do domu božího, protože Pán Bůh se raduje z návštěvy matky a dítěte. Cestou do kostela máme přemýšlet o tomto:

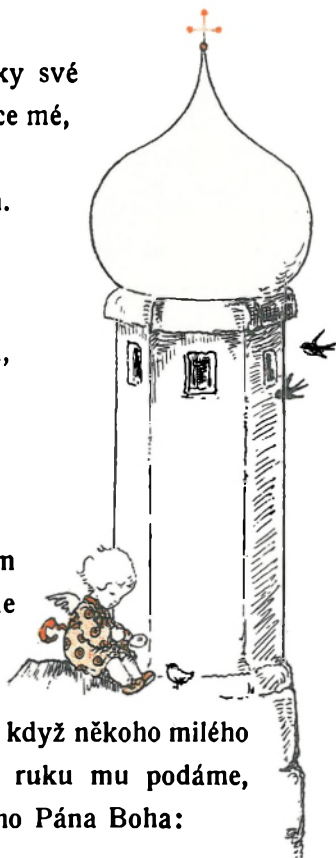
„Ve vsi i ve městě boží dům
nejvýše pne se k nebesům.
Jak je v něm krásně, svátečně!
Zde milý Pán Bůh čeká mne.
Jak se vždy těším v boží chrám,
jak s radostí tam pospíchám!
Lidé tu modlitby šeptají
a pak zas krásně zpívají.
Pán Bůh je volá odevšad,
poslouchá, co by každý rád.

Tu sepnu tiše ručky své
a vše, čím plno srdce mé,
mu vroucně,
šeptem vyprávím.
Pak naslouchám.
Co chce, já vím:

Abych naň myslil,
tich byl k tomu,
až mami šeptne:
Pojďme domů!“

Také když jdou kolem
na procházku, vejde
matka s dítětem do
kostela. Jen na skok.

Na kratinko, jen jako když někoho milého
v chůzi pozdravíme, ruku mu podáme,
tak pozdravíme milého Pána Boha:

„Můj Bože, světélko mi praví,
že bydlíš zde, můj přítel pravý.
Nemohu netečně kolem jít.
Mé srdce tě chce pozdravit,
chce říci ti, že si vzpomíná,
bez tebe dlouhá mu hodina.
Pro mne jsi v stánku uzavřen:
Buď, Spasiteli, veleben!“

Starosti.

Nejen radosti, také starosti rostou v srdci dítěte. Velkým zdají se malé, ale dítěti jsou veliké. Starost přechází úzkostlivě v jeho srdečku sem a tam, buší tak hlasitě na dveře, že ji můžete skoro slyšet, ale mnohdy nemůže nalézt cestu ven. Pak musí ke vrátkům srdíčka vklouznouti útěcha, vzít tu starost po dobrém a laskavě za ruku a naučit ji takto se modlit:

„Jezulátko malé bylo,
aby malé pochopilo.
Ještě teď jim rozumí,
řící když dítě neumí,
jak mu radost v srdci výská,
nebo starost srdce stiská.
Ježíšku, ty víš, co malí
jakživi se naplakali,
proto ti svou starost nesu;
hleď, jak pláču, jak se třesu!
Není snadno uklidit,
a při tom nic nerozbít!
A jsou horší věci taky,
visí nade mnou jak mraky.
Proto, žes bol prožil sám,
vid', že darmo nevolám?
Pomoz, můj milý Ježíšku,
bych udobřil si matičku!“

Se vším, co je dítěti kruté, smí přijíti k matce. To je pro dítě skoro to nejkrásnější a nejlepší, co mu Bůh daroval. Snad se matka i trochu vadí, když lehkomyšlnost něco způsobila, snad je smutna, ale nejsmutnější by bylo, kdyby jí dítě nic neřeklo.

Trhlina v zástěře,
v kalhotách, ty milý
světe,
ach, to je leknutí!
No, není? Rcete!

Ty skvrny veliké,
kde se jen vzaly?
Kam s nimi? Poradte!
Ach, to jsou žaly!

Poběhnu k mamínce.
Bude se vadit,
má-li mne potrestat, v duchu se radit.
Přiznám se upřímně. Maminka milá
ještě mi za pravdu neublížila.

Jednou mi řekla:
„To hlavní jest,
abys před Ježíškem
dělal mi čest.

Srdce mít špinavé,
jako máš gatě,
pak bych se musila hanbiti za tě!
Se srdcem zedraným nesmíme v nebe,
to by tam Ježíšek nepřijal tebe.“

Když se pak smířila, řekl jsem mile:
Srdce si, mamičko, zachovám bílé! . . .

Zdravé a rozumné děti se nebojí, rády
zůstanou samy. Nemocné dítě nenechá
matka samotno. Pro zdravé dítě zná
prostředek proti strachu. Modlí se s ním:

„Andílku strážný,
jak rád tě mám,
že přicházíš s nebe,
když jsem tu sám.

Zůstávej u mne,
místo maminky,
pak rychle plynou
tiché hodinky;
bylo by hloupé
ještě se bát,
když mne ty sám chceš
opatrovat.

Teď chci ti ještě
dobrou noc dát
a ráno tobě
poděkovat.“

Také cesta k lékaři je někdy dítěti těžkou věcí. Ale nechce být strašpytlem, aby se mu lidé nevysmáli. Chtělo by být statečné a skliditi za to pochvalu. Milý Pán Bůh musí při tom být a maminka má po ruce nějaký maloučký, milý slib, za který převede dítě přes tu horu trápení s nějakou průpovídkou:

„Dnes k doktorovi jíti mám.
Že šel bych rád, to neříkám.
Však mami říká: To musí být!
Ježíšku, spěš mne posílit!

Díváš se na mne.

Tož zatnu pěst,
ať tatínkovi dělám
čest.

Ať je to, Bože dobrý,
jakkoli,
jen pomoz, ať to tuze
nebolí.“

Být nemocen, hýčkáán, dostávati sladké
šťávy a dobré sušenky, to je dítěti něco
milého. Ale stonati tak, že horečka pálí
jako oheň, a člověk musí vzdychati bo-
lestí a touhou po volnosti, to je těžké.
Když takový den nebo ještě tmavší noc
nechce skončiti, pak matka těší dítě:

„Když byl Pán Ježíš na světě, byly
také děti, které ležely doma s horkýma
rukama a krutými bolestmi právě tak

jako ty. Tu tatínek nebo maminka v úzkosti a starosti o dítě odešli, aby vyhledali Pána Ježíše. Když ho našli, celého unaveného, klekli před ním a prosili ho neustále: „Pane, uzdrav mi moje dítě!“ A protože tak srdečně a úpěnlivě prosili a věřili, že Ježíš může pomoci, také to učinil. Někdy je nechal ještě chvíli čekat, aby viděl, mají-li trpělivost; potom však pomohl a často dvojnásobně zázračně, když to tak pro dítě i rodiče bylo dobře. Když tatínek nebo maminka přicházeli domů, běželo jim dítě už zdravé a čerstvé naproti. Ježíš jest ještě dnes u nás. Snad chce viděti, máš-li ho tak rád, že můžeš ještě počkat, až tě bude chtíti uzdravit. Důvěřujeme mu docela. Stojí při nás. A tak Ho prosíme:

„Vím, Jezu, že tě tady mám,
že pomoci mně můžeš sám.
Vid, slituješ se v pravý čas
a budu zdrav a vesel zas!“

Přání.

Všelikých přání je v srdci dítěte hustě naseto. Rostou jako zelí a řípa, přerůstají všecko a matka i dítě mívají s nimi často těžkou práci. „Přál bych si“... „Chtěl bych“... Sterým způsobem vyrazí tato řípa před výkladními skříněmi ve městech, ve společnosti obvyklých kamarádů při hrách. Často je to bejlí, plevel: závist a ne-

spokojenost rostou na něm jako bodliny a trny. Ty musí matka odštípat. Přání mohou být. Nic krásnějšího, než vymysleti si něco a vystavěti vzdušný zámek. Vjede-li však rodičovské „Ne!“ jako krutý vítr do toho vzdušného zámku, má se dítě s tím spokojit a těšiti se na výsluní, které má býti v každém domě, kde bydlí dítě. Ale tam, kde byl trn vylomen, nasadíme jako chladivou náplast spokojenost:

„Pane Bože, slyš mne, slyš,
všecka moje přání zviš.

Je jich mnoho. Nevím sám,
zda je všechna spočítám.

Zvířátka a kytky, panny,
vozík (mám jen rozlámaný).

Veliká i malá přání.
Nemusíš mi splnit ani
všecko, za co poprosím;
máš mne rád, to dobře vím,
dáš mi, abych šťasten byl,
čím bych tě neurazil.“

Dobrá přání srdce střeží a pěstují rodiče
a přesazují je v nejlepší půdu svého vlast-
ního života.

Hochovo přání.

“Milý Bože,
jenž všecko víš,
vid', muže ze
mne učiníš,

bych vzrostl do síly, dobroty, moudrosti;
zbožné mi srdce dej a mnoho chrabrosti,
v srdci mi rozžehni nadšení plamínek.
Učiň mne takovým, jako je tatínek.“

Dívčí přání.

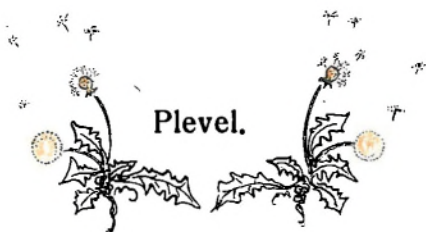
„Vše na světě roste:
strom i pták.

Ó, Bože, dej mi růsti
tak

jak tomu kvítí jarnímu,
v mechu zajíčku lesnímu.
Mne nemrzí, že dosud jsem

malým a hravým dítětem.
Však pozděj' chci být celičká
jako je moje matička:
všechny mít ráda, něžná být,
každého ráda obdařit,
na všechny myslet v práci stálé,
milovat zvláště děti malé,
pro všechny lidi mít cit.
O dej mi dobrou ženou být!“

Plevel se rozrůstá po všech cestách
a záhoncích zahrádky. Vždycky zas vy-
roste něco nového. Největší a nejhorší

popadneme nejdřív a vyhodíme jej s kořenem ze zahrádky.

Špatná nálada.

Bručení a vrčení
rychle zanech, milé dítě,
s takovouhle muzikou
do nebička nepustí tě!

To by s tebou rostlo vždy,
v srdci chtělo trčet,
muselo by's do smrti
chtěj nechtěj už bručet.

V nebi přece zpívají.
Že chceš taky? Nuže,
jak se ti to bručení
jenom líbit může?

Lež.

Jako myš vyskočí lež
z úst, nežli jen se naděješ.
Ó, zažeň, Bože, ošklivou,
od srdce mého rukou svou.
Ať pravdu čistou mluvím jen,
tak budu tobě podoběn.

Mlsání.

Jsou prstíčky tak drzé, jsou,
že všude mlsně dosáhnou.
Ó, Pán Bůh pozná prsty ty,
i když jsou pěkně umyty
a potom z těchhle mlsných dlaní
už modlitbičku nechce ani.

Umíněný kozel.

Je-li někde kozel v domě,
povězte jim rychle o mně.
Je-li kozel vzdorovit,
ten bude ode mne bit!
Povězte jim o mně jen,
vyvedu ho rychle ven,
tam bude stát dlouho, pane,
než se z něho dítě stane
a zas bude poslouchat,
by je Pán Bůh zas měl rád!..

Neposlušný.

Když se mi poslouchat nechce,
zaklepej, ó, Bože, lehce
na mé srdce, ať to zvím,
poslušně hned vyskočím.

Plevel „Já-a-mně.“

„Já to chci!“

„Dej to mně!“

„Já jsem první!“

„Já a mně.“

A hádky a váda

a křik a skřek.

A pak se má smáti
andílek?

To musíš říci:
„Já ti dám! . . .“
„Ty jsi ten první!“
„Na, nechci sám!“
Být vlídný a hodný jak
andílek.
Tak je to, dítě,
nebi vděk. . .

Nejkrásnější květiny.

Ještě jeden záhon je v zahrádce. Ten voní a skví se nejvíce. Tam svítí slunce nejraději a Pán Bůh sám kyne přívětivě té zahrádce. Natrháme mu kytici s toho záhonku.

Vděčnost.

Sedí ptáče při své máti,
otec shání, co jim dáti.
Teprv když se opeřilo,
dobře zpívat naučilo
Pánu Bohu na radost,
lítá, zpívá dost a dost.

U matičky hnízdo mám,
jak v něm teplo, vím jen sám;
tatíček se tolik stará,
jako ptačí otec z jara.
Pánu Bohu bez váhání
vzdáti chci své děkování,
otce, matku pocelovat,
uctivě se k nim jen chovat.
Milý ptáčku, ty i já
budem vděčni oba dva.

Sebepřemáhání.

Musím-li kdy poslechnout
i když nemám chuti,
rač mne, Bože, vyslechnout:
znáš mé každé hnutí,

**víš, že pro tě jediné
poslechnu v té vteřině.
Proto rač mi požehnat,
sílu svou mi k tomu dát.**

Soucit.

**Ve světničkách pod střechami
vedle nás a mezi námi
nebydlí jen lidé klidní,
jsou tu také chudí, bídní.
Pán Bůh sám jen dobře vidí
všechnu bídu mnohých lidí.
Jak jim v srdci smutno bývá,
když se starost v okna dívá,**

zármutek když v srdci hoří,
nemoc staré tělo moří.
Oděv, obuv, sousto vlahé,
vše je pro ně tuze drahé.
Všemohoucí Bože, Pane,
shlédni na ty ustarané!
Řekni mužům, ženám, dětem,
ať se poohlédnou světem,
že tu nejsou jenom sami,
vždyť jsou chudí tady s námi!
Ať se láskou všechno změní,
chudých mezi námi není!
Bože, dej, ať rukou svou
ztiším mnohou bídu zlou!

Pozornost.

Když maminka slába jest,
pomohu jí balík nést.
Když se otec z práce vrátí,
spěchám zout ho, dýmku dáti.
Když někomu něco upadne,
podati to, hned mi napadne.
Chybí-li co, pozor dám,
rychle pro to utíkám.
Když se dítě trochu zamyslí,
službu lásky vždy si vymyslí.

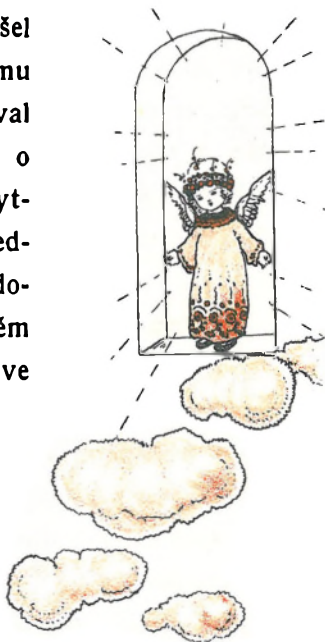

Které přátele má
ještě dítě v nebeském
tam městě.

Než Ježíš odešel ze světa ke svému Otci, vypravoval svým přátelům o nebeských příbytcích. Tam měli jednu u něho býti doma. Když se těm přátelům později ve světě špatně vedlo, mysliili s útěchou a radostí na ten domov u Boha. Jednoho

mezi nimi měl Ježíš zvláště rád. Před tím se jednoho dne rozhrnuly mraky na nebi. Viděl zlaté město plné lesku a záře. Zdi mělo ze skvostných, barevných

drahokamů, perlovými branami vcházelo se do zlatých ulic. To svaté město je věčné, nezanikne nikdy. Tam kráčejí andělé a svatí v boží blízkosti, shlížíjí k nám dolů a jejich myšlenky jsou rychlé jak vlaštovčí křídla.

Proto jsou nám na blízku a my je můžeme zdravit. Bůh Otec daroval Pánu Ježíši toto město, aby mohl míti u sebe všechny, kdo Ho milují a koho On zase miluje. To jsou jeho přátelé a zvláště děti, ať už jsou v nebi nebo ještě na zemi. Ať byl unaven od putování a uzdravování, nebo ať je teď králem v království svého Otce, děti vyslyší vždycky rád.

Mami zná o tom vyprávěti,
jak matky vodily ti děti,
ó, Ježíši, když v svaté zemi
jsi chodil s učedníky všemi.
Tož zástup dětí, velcí, malí
a matky s nimi sem se valí.
Však učedníci vejít brání,
vždyť jsi si neoddechl ani.
„Již nemůžem se na to dívat!
Přec nechte Pána odpočívát!“

Však tys to, dobrý Jezu, slyšel
a k maličkým sám ven si vyšel:
„Ó, nebraňte jim ke mně jít.
Ti malí mají se mnou být!“

Vím od mamí, žes s námi stále,
jinak už měl bych srdce malé
a hořce bych to oplakal,
že nebyl jsem s těmi, jež jsi zval.
Však že i já smím navštívit
tě v chrámu Páně, kde máš byt,
z toho se velmi raduji,
a tobě vroucně děkuji.

Ve zlatém městě bydlí také svatá
Panna Maria. Teď smí již u svého Ježíše
být a zůstatí na vždy. V tom svém
velikém štěstí myslí také na ty lidi, pro
které Pán Ježíš tolik udělal. Daruje jim
svou lásku, zvláště dětem. Neboť to byla

jeji nejkrásnější doba na zemi, když
Ježíš byl ještě dítětem.

Mateřsky bere také tebe pod svou
ochranu.

Svatá Matko Maria!

Ó, kolikrát si představím,
jak v domečku jsi s dítkem svým,
jak si je uspíš na chvílku,
položíš v malou postýlku.

Svatá Matko Maria!

Když usínám v hodince večerní,
je u mne má matka a ty s ní.
Buďte mi matkami obě dvě
a chraňte pro nebe dítko své.

Svatá Matko Maria!

Také svatý Josef má děti rád k vůli
Ježíškovi. Za vše, co pro Něho udělal, dal
mu Pán Bůh ve svatém městě nejkrás-
nější domov, zcela blízko sebe. Tam bude
také se přimlouvati za tebe, když ho o to
poprosíš.

Ó, svatý Josefe, jak dobře ti bylo,
co se tvé srdce jen s Ježíškem natěšilo!

Ve dne jsi
pracoval v potu tváři,
večer jej
pochoval's při hvězd záři.

Když jste tak
hleděli k nebičku,
tu dal ti

Ježíšek hubičku:
„Tam budeš věčně se mnou žít!“
Ó, jaká radost, jaký klid!

Ó, svatý
Josefe, přimluv
se za mne,
ať uzřím
nebeské království
slavné,

ať od Ježíše uslyším,
že s ním se radovati smím!

Po celé dny mohli bychom kráčetí nebeským městem a nikdy bychom nebyli hotovi s pozdravy a máváním; tolik přátel by tam dítě našlo. Po jednom z nich však ptá se zvlášť. Svatého Mikuláše chce pozdravit. Ačkoliv je to biskup ve třpytném šatě, přes svůj vysoký úřad a velikou důstojnost nemůže ve své blaženosti nebeské na maličké zapomenout. Proto mluví k němu dítě v den jeho svátku:

„Buď zdráv, ó, svatý Mikuláši!
Jen shlédni do světnice naší
dnes s nebeského okénka.
Již nastala tvá chvilinka!
Všechna děvčátka i hoši,
ti hodní i ti divoši,
ti prostřední taky, víš,
(mne mezi nimi uvidíš),
bojíme se o tvou přízeň.
Svědomy — ach, to je trýzeň! —
ledacos nám vytýká
(i mne se to dotýká).
Pomoz mi už anděl strážný,
úmysl mám přece vážný
upřímně se polepšit,
den ode dne lepším být.
Chci lidi činit přešťastnými,
jak ty to činiš dárky svými.“

Z perlových bran
božího města ve-
dou cesty andělů
k zemi. Oči sva-

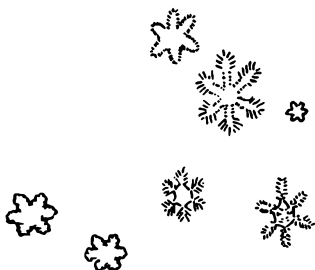
tých andělů po-
žehnal Bůh
zvláštním po-
žehnáním. Usta-

vičně patří ti andělé na tvář boží a zároveň na lidi, které mají chrániti.

Také tvůj anděl strážný, milé dítě, patří v témže okamžiku na obličej boží a na tvůj. Na to nikdy nezapomínej. Rád chodí tvůj anděl s tebou. Ale přes to máš ho za to vlastně prosit:

„Andělíčku strážce můj,
provázej mne, opatruj.
Do ouška mi našeptávej,
ať jsem hodný, pozor dávej.
Chraň mne v každé hodině,
za to prosím dětinně.
Večer, když jsem unaven,
sedni k loži, střež můj sen.“

Každodenně koná anděl cestu mezi nebeským domem otcovským a domem rodičů dítěte. Jednou za zimního večera vstoupí k matce a dítěti, když mezi oběma panuje ticho, takové ticho, v němž mluví láska bez jediného slovíčka, ticho, jež tajemně otvírá bránu dětského srdce nebi vstříc. Tu řekne anděl matce: „Půjč mi svůj hlas!“ Matka a dítě se vezmou za ruce a anděl hovoří:

„Jak domov překrásná je věc!
Jak je v něm dítko šťastno přec!
Když je mu zima, jde si domů,
tam teplo je a mile k tomu;
tam staré hry je čekají,
rodiče se s ním laskají.
Proběhne se, pak otřepe:
Doma je přec jen nejlépe!

Jak domov překrásná je věc!

Tak dítě porozumí přec

— a snadno —

ve svém srdíčku,

že druhý má

domov v ne-

bíčku;

duše v něm tě-

ká tam a sem

a cítí: Tady

doma jsem.

Ve zlatém městě zů-
stává

Bůh Otec, děti svo-
lává:

Pojďte sem, nechte
ostychu,
jen duši chraňte od
hříchu!

Buďte tu doma,
pravím vám,
vždyť raduji se
z toho sám.

Tam Jezulátko
bytuje,
tobě též domov
bduje,
i pomáhají an-
dělé
a vítají tě vesele,
z okénka kynou:
Hochu náš,
pamatuj, kde svůj domov máš!

Budeš-li čist a hodný dost,
budeš i svatých milý host.
V nebeské krásné zahradě
všechny je uzříš po řadě.

Všichni ti z brány kynou vstříc:
Nad boží domov není nic!

A jednou, za nedlouhý čas,
uprchne úsměv ze tvých řas,
zeslábne oko, vlas zšediví,
srdce už pranic se nediví,
svět není již krásný, jako byl,
nemá již, čím by tě okouzлил.
Pak řekneš si radostně: Půjdu výš,
v pravý svůj domov, nebes říš!

Co
ta knížka
chce.

K matce těsně stuleno,
sedí dítě schouleno;
knížka otevřená leží,
zraky po řádcích v ní běží,
zvolna obrací se stránky,
duše pije ze studánky.
Slova síňkou, srdcem znějí,
kolem hlav se světla chvějí,
když se matka tiše ptá:
„Čí je knížka? — Tvá, či má?“
„Obou!“ „Obou, to je jisto.
Najdeme jí tedy místo;
budeme tak žít, se chovat,
jak nás bude poučovat.
Chceš?“ A dítě spěšně kývá,
knihu hladí, v ni se dívá.
Slyš! Ten šumot! Snad to vánek
zadul do těch jemných stránek? —
Mávlo křídlo? — Kdo tu byl,
poslední list obrátil?

Tichý šepot odpovídá —
snad to knížka nepovídá?
„Milé dítě, co tu psáno,
zapiš ve své srdce, ano?
Chci ti celé tvoje žití
věrným kamarádem býti.
Proto pozor na mne dej,
dobře se mnou zacházej.
Dbej, ať nejsem roztrhaná,
nesnídávej na mně zrána,
rohy listů nezahýbej,
mastným skvrnám se vyhýbej.
Když mne čistou ušetříš,
pravý div ode mne zvíš.

Putovati budem spolu
po celý rok vzhůru, dolů
v středu milých andílků.
Vánoce a nadílku,
velikonoc radost bílou,
svatodušní slavnost milou,
zajíčky a mrkvičku,
pak zas horkou hlavičku,
stonání a naříkání,
a co ještě, nevím ani,
věrně s tebou sdělím všecko.
Ale slib mi, drahé děcko,
když tě v něčem napomenu,
že si také říci dáš,
v chybě nikdy nestrváš.
Nebudu ti nemilá?
Však mne Pán Bůh posílá!
Nedovedeš ještě moc,
proto ti jdu na pomoc.
Pán Bůh na to hledí dolů,
jak my dva jdeme věrně spolu.
Poslechneš-li, co tu díím,

k Němu, věř, tě provodím.
Slunce, měsíc, hvězdička
i tvá milá matička
vždy nás budou předcházet.
Všechno zvíš od a do zet.
Porosteš do výšky stále,
šatičky ti budou malé,
prstík bude ukazovat,
ústka začnou slabikovat.
Naučíš se čísti hbitě,
hlasitě a srozumitě.
Co pak s knihou? — Ta se dočká,
umíš-li se modlit, počká.
Bože, to bych prožít chtěla. . .“
šeptá knížka rozechvělá.
Anděl kývá, hlavu sklání.
S nebe splývá požehnání
na knihu i dětskou skrář,
Pán Bůh praví: „Tak se staň!“

	Strana
1. Jak vznikla tato knížka. . . .	5
2. Jak děťátko zve matička dívati se do nebička	11
3. Matka učí dítě mluvití tím, že naučí je modliti	18
4. Jak se máť za dítě sama modlí ráda, dokud jeho dušička je příliš mláda	36
5. Vánoce	55

	Strana
6. Půst	58
7. Velikonoce	61
8. Máj	64
9. Svátky svatodušní	67
10. Narozeniny	70
11. Jmeniny	73
12. Jak před boží tváří dítě prodlí, když se za své drahé vroucně modlí	75
13. Jak Bůh rád patří do srdečka, když kvete jako zahrádečka . .	89
14. Které přátele má ještě dítě v nebeském tam městě	125
15. Co ta knížka chce	144